

РЕШЕНИЕ

№ 5011

гр. София, 28.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5082** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Делото е образувано по искова молба от Е. Д. М., понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ като претендира обезщетение в размер на 100 000 лв. за причинени му неимуществени вреди за периода от 05. 06. 2015 г. до 09. 01. 2018 г., тъй като свиждането с адвокат не е насаме и телефона по който се провежда разговора се подслушва, което му пречи да организира ефективно защитата си.

С молби от 14. 11. 2019 г. и 15. 11. 2019 г. ищецът конкретизира обстоятелствената част на иска. Сочи, че ответника има задължение да му осигури свиждане с адвокат насаме, а не пред видеокамера и по телефон, който се записва.

В съдебно заседание, ищеца се явява лично, като поддържа предявения иск по изложените в него съображения.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, чрез процесуалния си представител, счита иска за неоснователен и недоказан. Поддържа доводите изложени в писмения отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

По делото е безспорно, че Е. Д. М. пребивава в Затвора С., от период, който е по-голям от исковия период. Безспорно е също така, че за целия исков период, а също така и преди, и след това, е осъществявал множество свиждания със свои близки, адвокати и защитници.

С исковата молба и съобразно направените уточнения, се претендира обезщетение в размер на 100 000 лв. за причинени му неимуществени вреди за периода от 05. 06. 2015 г. до 09. 01. 2018 г., тъй като свиждането с адвокат не е насаме и телефона по който се провежда разговора се подслушва, което му пречи да организира ефективно защитата си.

По делото са представени справки от ГДИН, Инструкция за особеностите на пост № 18 /адвокатско свиждане/ и произтичащите задължения на постовия надзирател, извадка от медицинския картон на ищеца, справка за посещенията на Е. М. от адвокати и защитници за исковия период, копие от тетрадките за посетителите, справки от началника на затвора С., касаещи слушалките по които разговарят стрините и помещението, в което се провежда свиждането, като освен това са разпитани като свидетели Г. М. Х. и И. В. Ю., като освен това е прието заключение на изготвена съдебно-техническа експертиза.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Искът е допустим, тъй като ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е самостоятелно юридическо лице. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на ответника изложени в отговора на исковата молба за недопустимост на иска, поради образувано друго дело на същото основание между същите страни. При извършената служебна проверка на цитираното адм. д. № 3119 / 2018 г. по описа на АССГ се установи, че действително страните са същите, но периода за който се претендират вредите по това дело е от 27.03.2013 г. до 05.06.2015 г., поради което няма идентичност на предмета и иска е допустим. Неоснователни са и доводите на ответника за недопустимост на иска поради изтекла погасителна давност (макар и това да е възражение по същество), тъй като началото на исковия период е от 05. 06. 2015 г., а искът е предявен на 14. 05. 2018 г. и не е изтекла тригодишната погасителна давност.

Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана

в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилите вредоносен резултат. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

На основание чл. 30, ал. 5 от Конституцията на Република България, всеки има право да се среща насаме с лицето, което го защитава. Тайната на техните съобщения е неприкосновена.

Съгласно чл. 254, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, срещите на обвиняемите и подсъдимите с адвокати, защитници и повереници се извършват насаме. Те могат да бъдат наблюдавани, но разговорите им не могат да бъдат слушани и записвани.

На основание чл. 74, ал. 4 от ППЗИНЗС, разговорите по време на срещите между лишените от свобода и техните защитници или повереници не могат да бъдат слушани или записвани.

Видно от представените справки от ответника, за процесния период, ищецът е провеждал множество свиждания с адвокати. В случая се претендират вреди, причинени на Е. М. за периода от 05. 06. 2015 г. до 09. 01. 2018 г., тъй като свиждането с адвокат не е било насаме и телефона по който се провежда разговора се подслушвал.

Безспорно е, че законовата рамка безусловно забранява подслушването или записването на разговорите между клиент и неговия адвокат.

В същото време, съдът намира, че в рамките на настоящото производство не се доказва твърдяното от ищеца подслушване или записване на тези разговори.

Видно от писмо рег. № 6625 / 04. 12. 2019 г. на началника на Затвора С. (стр. 21) свиждането и срещите с адвокати и защитници се осъществява в специално оборудвано помещение за провеждане на срещи, оборудвано с 2 бр. телефон за директна връзка, които не са свързани към телефонна централа или записващи устройства. Помещението е означено като пост № 18 и стаята е отделена от постовия посредством алуминиева дограма, пред която има решетка. Разговорите не могат да бъдат подслушвани от постовия поради изолацията на вратата.

Самите особености на пост № 18 са посочени в приложената (стр. 33-36) инструкция, като липсата на възможност за запис на разговорите се потвърждава и в писмо на началника на Затвора С. от 19. 03. 2020 г. (стр. 283), както и в такова от 03. 07. 2020 г. (стр. 311), към което е приложен снимков материал. Видно от последното писмо, осигурени са 8 места за свиждане, като е налична преграда между лишените от свобода, както и между адвокатите, като връзката се осъществява чрез пряко свързани телефонни слушалки.

В хода на настоящото производство, по искане на ищеца е разпитан И. В. Ю., който е бил адвокат на ищеца по различни дела. Свидетелят потвърждава, че местата за свиждане са 7-8, като лишените от свобода и техните адвокати са разделени от плексигласова преграда. Такава преграда има и между отделните места, а връзката се осъществява чрез слушалки. П. седи в края от към страната на лишените от свобода. Има врата с решетка и алуминиева дограма, която се затваря. Свидетеля сочи, че поради особеностите на помещението, което било „като тръба“ се чувало всичко, включително и от разговорите на други лишени от свобода с техните защитници. Когато няма друго свиждане си говорили без слушалките и се чували. Ищецът постоянно се притеснявал, че го подслушвали и част от разговорите „провеждали“ чрез изписване на бележки, а много пъти консултации са правени между съдебните заседания в съда, за да не бъде подслушван в затвора.

По искане на ответника, като свидетел по делото е разпитан Г. М. Х., служител на ГДИН, който потвърждава фактите относно обзавеждането и оборудването на стаята за свиждане. Соци, че според докладни записки изпратени до него няма възможност за подслушване на разговорите, като освен това постовия не би могъл да чува какво се говори, поради естествената изолация на дограмата. Потвърждава наличието на видеокамера, която е поставена там с цел сигурност.

По дело също така е изслушана и приета съдебно – техническа експертиза относно възможността за подслушване на разговорите. Действително, същата е оспорена от ищеца, но без обосновка, нито искане за назначаване на допълнителна или тройна експертиза.

Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице, като обективно изготвено и същото е представено под страх от наказателна отговорност, като вещото лице е обещало да даде вярно и точно заключение. Видно от заключението на вещото лице, разговорните устройства нямат техническа възможност за запис на провежданите разговори, тъй като не са свързани към допълнителни технически устройства за запис. Съхранение на записите не се прави, тъй като няма такива записи. Камерата за видеонаблюдение няма възможност за запис на звуков съпровод. Записите на камерите са съхраняват за период от 20 календарни след, което автоматично се изтриват.

Предвид така събраните доказателства, съдът намира, че са напълно неоснователни оплакванията на ищеца изложени в жалбата.

Видно е, че безспорно се доказва липсата на възможност за подслушване на разговорите, които са осъществявани между ищеца и неговите адвокати, посредством телефонна слушалка, тъй като липсва техническа възможност за това, поради липса на свързаност с друго устройство. По никакъв начин тези разговори не се подслушвани, поради което не е налице нарушение на законовите норми. Изложеното от свидетеля Ю., че се чуват разговорите на другите лица, които по същото време провеждат свиждане, не означава че същите се подслушват и освен това, тези разговори евентуално стават достояние на други лишени от свобода, но не и на служителите на ответника, срещу когото е насочен иска. Единствения служител на ответника, е този на пост № 18, за когото обаче няма данни, че действително може да чува разговорите, тъй като същия са намира зад затворена врата и дори да чува звуци, не би могъл да разбере значението ми, поради общия фонен шум.

Доводите изложени в жалбата, че с камерата се записвало разговора също са неоснователни, тъй като видно от приетата СТЕ, тази камера, няма възможност за

звуков запис. Твърденията, че от записите можело да се направи жестомимичен превод на казаното са изцяло голословни и хипотетични, като не са доказани по никакъв начин. Освен това, е видно, че тези записи се пазят само 20 дни, след което автоматично се изтриват.

Следва също така да се отбележи, че нормата на чл. 254, ал. 4, изр. II от ЗИНЗС, изрично допуска срещите да бъдат наблюдавани, поради което няма нарушение на законовите разпоредби.

По делото не се събраха доказателства, че разговорите между ищеца и неговите адвокати са подслушвани, поради което иска следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

По същия начин не се доказаха и претендираните от ищеца вреди, тъй като само твърденията, че се притеснявал да не бъде подслушван нито доказва самото подслушване, нито последиците от това, ако е имало такова, което както беше посочено, съдът намира, че няма осъществено.

Предвид така установените факти, съдът приема за неоснователно твърдението на ищеца, че по този начин ищецът е бил поставен в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващо се в ограничаване на правото на защита по воденото срещу него досъдебно производство, както и незаконно подслушване на разговорите му водени с неговите адвокати и защитници. Съдът счита, че не се е стигнало до уронване на човешкото достойнство на ищеца, нито до пораждаване на чувство на страх, незащитеност или малоценност у него, което да се дължи на действие или бездействие на администрацията при ответника. Не може да се приеме, че правото на ищеца, признато с нормата на чл. 254, ал. 3 от ЗИНЗС и чл. 30, ал. 5 от Конституцията на Република България, е било нарушено. Не се установи и ищецът да е претърпял неимуществените вреди, чиято обезвреда претендира и не са налице законовите предпоставки за ангажиране на отговорността на ГДИН, поради което предявения иск следва да бъдат отхвърлен изцяло.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, ще следва ищеца да заплати разностите по делото, които са в размера на допуснатата и заплатена от бюджета съда СТЕ в размер на 550 лв. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ищецът следва за заплати на ответника и юрисконсултско възнаграждение, каквото искане има своевременно направено, определено съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който се претендира обезщетение в размер на 100 000 лв. за причинени му неимуществени вреди за периода от 05. 06. 2015 г. до 09. 01. 2018 г., тъй като свиждането с адвокат не е насаме и телефона по който се провежда разговора се подслушва, което му пречи да организира ефективно защитата си.

ОСЪЖДА Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – [населено място], [улица], сумата от 100 (сто) лева, представляваща разности за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], да заплати по сметка на Административен съд София – град, направените от бюджета на съда разноски за съдебно-техническа експертиза в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева, както и 5 (пет) лева за служебното издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: